

Sygn. akt IA Ca 1094/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Jefimko (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Trębska

SO (del.) Grzegorz Tyliński

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego dla (...) i Prezesa Sądu Okręgowego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt I C 695/10

1. ***oddala apelację;***

2. ***zasądza od J. J. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.***

IA Ca 1094/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 lipca 2010 r. J. J. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego dla (...) i Prezesa Sądu Okręgowego w(...) kwoty 80 000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za spowodowanie rozstroju jego zdrowia w postaci depresji na skutek przewlekłości postępowań w sprawach, które toczyły się z jego powództwa przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt I C 177/09 i przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt I C 493/09, a także niewyznaczenia mu pełnomocnika z urzędu przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie sygn. akt V S 29/09, co mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie skarg na przewlekłość postępowania.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie i Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. oddalił powództwo;
2. nie obciążył powoda kosztami procesu.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i wniosków.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2010 r., wydanym w sprawie sygn. akt I S 58/10, Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił skargę J. J. z dnia 2 maja 2010 r. o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt I C 493/09. W uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazano, iż czynności procesowe w sprawie były podejmowane bez zwłoki, a opóźnienie w rozpoznaniu wniosków powoda o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu wynikało wyłącznie z wniosku J. J. o przedłużenie terminu do uzupełnienia braków formalnych złożonych wniosków. Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r. wydanym na skutek skargi powoda z dnia 1 października 2010 r., Sąd Okręgowy w Warszawie stwierdził, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt I C 177/09 z powództwa J. J. skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości nastąpiło naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i przyznał skarżącemu kwotę 2 000 zł, oddalając skargę w pozostałej części. Sąd Okręgowy wskazał, iż podstawą stwierdzenia przewlekłości postępowania było uchybienie Sądu Rejonowego polegające na doręczeniu powodowi odpisu wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. dopiero w dniu 13 lipca 2010 r., to jest po upływie 5 miesięcy od jego ogłoszenia.

Przewlekłość tego postępowania nie wpłynęła negatywnie na stan zdrowia powoda i nie wywołała u niego depresji, gdyż objawy tej choroby były zgłaszane przez J. J. już wiele lat wcześniej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach spraw o sygn. : I S 58/10 Sądu Apelacyjnego w Warszawie i V S 214/10 Sądu Okręgowego w Warszawie oraz opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii w osobie doktora nauk medycznych W. Z. . Sąd podzielił ustalenia opinii biegłego, który opierając się na dokumentacji medycznej powoda , jednoznacznie stwierdził, iż objawy depresji występowały u J. J. zanim doszło do przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, pod sygn. akt I C 177/09. Nie został uwzględniony wniosek o uzupełnienie opinii poprzez nakazanie biegłemu wykonania badania powoda, gdyż dokumentacja medyczna została uznana przez lekarza psychiatrę za wystarczającą podstawę do wydania stanowczej opinii, a ponadto przedmiot opinii dotyczył stanu z 2010 r., stąd zbadanie obecnie J. J. nie mogłoby wpłynąć na ocenę jego stanu zdrowia w przeszłości. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w kwestii wpływu przewlekłości postępowania na jego stan zdrowia, gdyż były one sprzeczne z wnioskami opinii biegłego i oraz dowodami z dokumentów (dokumentacją medyczną J. J.) .

Sąd Okręgowy oddalił w całości powództwo, uznając je za bezzasadne.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przesłankami odpowiedzialności opartej na powołanym przepisie są: bezprawność działania przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz związek przyczynowy pomiędzy tym działaniem a szkodą. Natomiast jak stanowi art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843, z późn.zm. – dalej powoływanej jako u.s.n.p.) strona, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa albo solidarnie od Skarbu Państwa i komornika; postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w postępowaniu cywilnym o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, co do stwierdzenia faktu przewlekłości postępowania. Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r. , wydanym w sprawie, sygn. akt V S 214/10 Sąd Okręgowy w Warszawie stwierdził, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie , pod sygn. akt I C 177/09 z powództwa J. J.

skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości nastąpiło naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i przyznał J. J. kwotę 2 000 zł. Powołując się na wydanie powyższego orzeczenia skarżący wykazał, iż nastąpiło niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, za które odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa. Natomiast nie udowodnił, aby na skutek przewlekłego rozpoznawania tej sprawy doznał szkody majątkowej lub niemajątkowej. Z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii wynika, iż przewlekłość tego postępowania nie wpłynęła negatywnie na stan zdrowia powoda i nie wywołała u niego depresji, gdyż objawy depresyjne były zgłaszane przez J. J. już wiele lat wcześniej. Ponadto jak wynika z tej opinii, a co Sądowi Okręgowemu było także wiadome z urzędu, powód kieruje szereg pozwów do sądów, które są bezzasadne, co spowodowane jest przede wszystkim jego potrzebą uatrakcyjnienia monotonii pobytu w warunkach izolacji. Okoliczność ta tym bardziej czyniła niewiarygodnymi twierdzenia powoda, że na skutek opóźnienia w rozpoznaniu apelacji w jednej z kilkunastu, czy kilkudziesięciu spraw toczących się przed sądami, doznał jakiegokolwiek krzywdy w postaci rozstroju zdrowia. Podkreślić należy, że opóźnienie w doręczeniu powodowi wyroku nie spowodowało pozbawienia go prawa do wniesienia apelacji od tego orzeczenia, co zresztą J. J. uczynił. Apelacja ta została przez sąd odwoławczy oddalona. W ocenie Sądu Okręgowego, tylko w przypadku uwzględnienia złożonego środka odwoławczego, można by było rozważyć, czy powód nie poniósł szkody na skutek zbyt późnego doręczenia mu odpisu wyroku. Mogłoby wówczas bowiem dojść do sytuacji, w której powód zostałby pozbawiony możliwości wcześniejszego egzekwowania zasądanego roszczenia oraz legitymowania się orzeczeniem uwzględniającym apelację i zmieniającym zaskarżony wyrok, w innych celach. Powód nie wskazywał natomiast na żadną szkodę majątkową, która miałaby wystąpić po jego stronie w wyniku przewlekłości postępowania.

Odnosząc się do żądań powoda w zakresie dotyczącym przewlekłości postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt I C 493/09, Sąd Okręgowy wskazał, iż fakt przewlekłości nie został stwierdzony, ponieważ postanowieniem z dnia 22 czerwca 2010 r., wydanym w sprawie sygn. akt I S 58/10, Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił skargę J. J. Wprawdzie tylko postanowienie stwierdzające przewlekłość postępowania wiąże sąd w postępowaniu cywilnym, co wynika z art. 15 ust. 2 u.s.n.p., a więc ustalenie braku przewlekłości postępowania dokonane w postanowieniu oddalającym skargę na opieszałość Sądu nie będzie wiązało sądu cywilnego rozpoznającego powództwo odszkodowawcze, to jednak dokonanie odmiennej oceny tej kwestii przez sąd cywilny jest mało prawdopodobne. Zasadnienie orzeczenia Sądu Apelacyjnego wynika wprost, iż czynności w sprawie były podejmowane bez zwłoki, a opóźnienie w rozpoznaniu wniosków powoda o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu wynikało wyłącznie z wniosku skarżącego o przedłużenie terminu do uzupełnienia ich braków formalnych. Sąd odwoławczy w pełni podziela te ustalenia. W konsekwencji nie było podstaw do przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa za rzekome zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej w tej sprawie.

Odstępując od obciążania powoda kosztami procesu (kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej wykonywanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa), Sąd Okręgowy oparł się na art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę fakt długotrwałego osadzenia powoda w zakładzie karnym oraz związaną z tym sytuację materialną, która uzasadniała również zwolnienie go od kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniosł powód, zaskarżając go w części oddalającej powództwo (punkt pierwszy) na podstawie następujących zarzutów:

1) naruszenia prawa procesowego na skutek:

- nieprawidłowej w rozumieniu art. 233§ 1 k.p.c. oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentacji medycznej powoda, zeznań J. J. oraz zeznań świadków, a także opinii biegłego,
- pozbawienia powoda udziału w procesie,
- zaniechania ustanowienia dla J. J. pełnomocnika z urzędu,

- sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób , który nie odpowiada kryteriom z art. 328§ 2 k.p.c.,

2) naruszenia prawa materialnego na skutek nieuwzględnienia powództwa pomimo istnienia ku temu podstawy faktycznej i prawnej.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Nietrafny jest przede wszystkim zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny podziela dominujące w judykaturze stanowisko , iż strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328§2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej. Niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałyby miejsce, gdyby Sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził Sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286 , z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na odtworzenie motywów , jakimi kierował się sąd pierwszej instancji , wydając zaskarżony wyrok oraz jakie poczynił ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę do zastosowania przepisów prawa materialnego, co musiało skutkować negatywną oceną zarzutu naruszenia art.328§ 2 k.p.c.

Nie doszło także do pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw na skutek zaniechania doprowadzenia go na rozprawę, na której zapadł zaskarżony wyrok oraz nieuwzględnienia jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Pozbawienie strony możliwości obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce, gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74, OSP 1975/3/66; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. i Pr. 1999, nr 5, poz. 41; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00, LEX nr 55517). Sytuacja taka nie zaistniała w rozpoznawanej sprawie . Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje obowiązku doprowadzania pozbawionych wolności stron na poszczególne rozprawy, na co wskazuje chociażby art. 327 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 września 2009 r., I Aca 573/09, Lex nr 756668). Podkreślić należy, iż w toku postępowania powód korzystał ze swoich uprawnień procesowych, wypowiadając się w sprawie w formie pisemnej. Ponadto Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do zeznań powoda, w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy w Wejherowie (protokół k- 139). Natomiast zgodnie z poglądem przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odmowa uwzględnienia przez Sąd wniosku strony o ustanowienie dla niej adwokata lub radcy prawnego nie może być oceniana, jako powodująca nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1999 r., II UKN 418/98, OSNP 2000/9/359, z dnia 5 lipca 2000 r., I CKN 787/00, Lex nr 1170494. i z dnia 12 września 2007 r., I CSK 199/07, Lex 461625 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2009 r., IV CZ 106/08, Lex nr 784207 i z dnia 3 sierpnia 2012 r., I CSK 106/12, Lex nr 1228766).

Również ocena dowodów z dokumentów w postaci orzeczeń sądów , wydanych na skutek skarg o stwierdzenie przewlekłości postępowania , dokumentacji medycznej powoda, załączonej do akt sprawy , jego zeznań oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii na narusza kryteriów z art. 233§ 1 k.p.c. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art.233§1 k.p.c. nie jest wystarczające samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności apelujący powinien

wskazać, jakie kryteria zostały naruszone przy ocenie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., IV CKN 970/00 Lex nr 52753). Jeżeli z materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906). Błędów takich Sąd Okręgowy, oceniając cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie popełnił. Natomiast Sąd nie oceniał dowodu z zeznań świadków, gdyż dowodu takiego w ogóle nie przeprowadził. W pozwie J. J. wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków w osobach: M. K., M. E. i A. R. na okoliczność cierpień fizycznych i psychicznych wywołanych przewlekłością postępowań w sprawach Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt I C 177/09 i Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt I C 493/09. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2011 r. k-64 Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań tylko jednego świadka M. K. i nakazał go przeprowadzić w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku. Odezwa została zwrócona bez wykonania, ponieważ świadek nie przebywał pod adresem wskazanym Sądowi. Sąd pierwszej instancji nie zmienił swojego postanowienia o dopuszczeniu dowodu z zeznań tego świadka; ponadto z nieznanymi przyczynami, z naruszeniem art. 236 k.p.c. w ogóle nie rozstrzygnął wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań pozostałych świadków (art. 236 k.p.c.). Zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tylko wtedy może zostać uznany za skuteczny, gdy wskazane naruszenie cechuje się kauzalnością. Oznacza to, że Sąd odwoławczy musi stwierdzić istnienie związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przepisu proceduralnego a treścią orzeczenia. Tego rodzaju związku nie ma potrzeby wyjaśniać, jeżeli zachodzi naruszenie przepisów obwarowanych rygorem nieważności (W. Siedlecki, Uchybienia procesowe w sądowym postępowaniu cywilnym, Warszawa 1971, s. 21 i n. oraz tenże, Nieważność procesu cywilnego, Warszawa 1965, s. 112). Pominięcie zeznań świadków nie miało w ocenie Sądu Apelacyjnego wpływu na treść wyroku. Wydanie postanowienia dowodowego powinno poprzedzać zbadanie: „istotności” danego faktu dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), potrzeby udowodnienia takiego faktu, dopuszczalności przeprowadzenia danego środka dowodowego, stopnia przyczynienia się określonego środka dowodowego do dostatecznego wyjaśnienia okoliczności, na którą dowód został zgłoszony lub kwestii, czy dowód nie został powołany wyłącznie dla opóźnienia rozpoznania sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.) Art. 217 § 2 przesądza, że o zakresie postępowania dowodowego rozstrzyga Sąd, który pominięte środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1951 r., C 478/50, OSNC 1951/2/56, z dnia 27 września 1960 r., I CR 601/59, OSNC 1962/2/43 oraz z dnia 26 października 1960 r., II CR 444/59, OSNCK 1961/4/118, z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998/1/24). W ocenie Sądu Apelacyjnego zbędne było przeprowadzenie dowodów na okoliczność doznanej przez J. J. krzywdy w postaci rozstroju zdrowia (depresji) w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego (opinii biegłego lekarza psychiatry oraz dokumentacji medycznej skarżącego) wynikało, iż nie zachodzi związek przyczynowy pomiędzy przewlekłością postępowania, a schorzeniem w postaci depresji. Podkreślić należy, iż dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik w postaci wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, iż nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, np. przesłuchaniem świadka (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1999 r., I CKN 223/98, Lex nr 39411). W świetle stanowiska judykatury zadaniem biegłego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i wyjaśnienie przez Sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego biegłemu materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1969 r., I CR 140/69, OSNC 1970/5/85; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 360/06, LEX nr 238973). W kwestiach wymagających wiadomości specjalnych - a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia choroby - winien się Sąd posiłkować biegłymi. Biegły lekarz psychiatra to osoba, która dzięki posiadaniu specjalistycznych wiadomości z zakresu medycyny przekazuje sędziemu wiadomości uzyskane przy badaniu chorego, które zestawione z naukowymi zasadami psychiatrii stanowią diagnozę

choroby (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1968 r., I CR 279/69, Lex nr 6371 i z dnia 9 maja 2000 r., IV CKN 1209/00, Lex nr 52621).

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy , w sposób właściwy zastosował przepisy prawa materialnego. Przepis art. 15 u.s.n.p. nie tworzy swoistego uprawnienia do domagania się odszkodowania lub zadośćuczynienia, gdyż ma charakter normy odsyłającej i określającej zakres prejudycjalnego związania. Nie zwalnia jednak strony od obowiązku wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, zezwalających na zastosowanie art. 417 § 1, art. 445 k.c. lub art. 448 k.c. w postaci szkody i związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem a przewlekłością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 640/09, Lex nr 598758). Słuszne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż skarżący nie udowodnił , iż pomiędzy wskazywaną przez niego szkodą niemajątkową (depresją) a przewlekłością postępowania zachodził związek przyczynowy, co musiało skutkować oddaleniem powództwa.

Uznając apelację za bezzasadną Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku na podstawie art.98§ 1 i § 1 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c., art. 108§ 1 k.p.c. , art.391§ 1 k.p.c. oraz § 13 ust.1 pkt 1 i §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz.1348, z późn.zm.).Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Przepis ten stanowi , iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych" należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową strony. Podkreślić należy, że fakt, iż strona została zwolniona od kosztów sądowych, nie prowadzi automatycznie do oceny, iż zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony" w rozumieniu art. 102 k.p.c.(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III CZ 70/12, Lex nr 1232787). Strona przegrywająca proces przed Sądem pierwszej instancji, decydując się na wniesienie apelacji, musi liczyć się z możliwością jej oddalenia i związanym z tym obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów poniesionych w postępowaniu apelacyjnym. Decyzję taką powinna podjąć z uwzględnieniem wyników postępowania przed Sądem pierwszej instancji, które pozwoliły zweryfikować słuszność zajmowanego w pozwie stanowiska. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przekonanie strony o zasadności zajmowanego stanowiska, które może przemawiać za nieobciążaniem jej kosztami przegranego procesu przed Sądem pierwszej instancji, przestaje być aktualne w postępowaniu apelacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2012 r., III CZ 13/12, Lex nr 1164738, z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 24/11, Lex nr 898277.; z dnia 5 października 2011 r., IV CZ 48/11, nie publ.).Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny zasądził od powoda , zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 169, poz. 1417 z późn.zm.) na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.